

ENTERRAMENT DE MN. ISIDRE COSTA I CLOS

Església parroquial de la Mare de Déu del Carme de Vic, 11-3-2024

2Co 5,1.6-10 // Jn 11,32-45

Estem celebrant la missa exequial del nostre estimat germà Mn. Isidre Costa i Clos en aquest temple de la Mare de Déu del Carme, on tantes vegades ell celebrava els misteris de Crist amb tota la comunitat, exercint el ministeri de diaca que havia rebut des de feia onze anys. El nostre cor està adolorit per la pèrdua d'un company de camí. Ens ha fet tant de bé, essent servidor de Déu i dels germans, que se'ns neguen els ulls, com a Jesús davant el sepulcre del seu amic Llätzer, pel dolor de l'absència! Un dolor que tots compartim amb la seva esposa Maria Teresa i amb la seva filla i les seves netes, com també amb els altres familiars i amics. Perquè l'Isidre era diaca, servidor, però abans que res era espòs, pare i avi. I ara l'acomialem amb tota la seva realitat d'home que estimà i serví, des de la fe en Crist i en la lluita per ser presència del Senyor, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la vida per molts (cf. Mt 20,17-28).

La mort sempre ens colpeix. Ens costa d'acceptar que hem de morir, i encara més, la mort de les persones que estimem. De fet, però, la mort és una realitat quotidiana que es fa present en els nostres cercles vitals i apareix contínuament en els mitjans de comunicació. No podem, doncs, donar sentit a la nostra existència sense afrontar-nos a aquesta realitat humana. La mort, de fet, ens aboca al gran misteri de Déu. Pensar que hem nascut per a morir no dona, ni de bon tros, resposta a un cor veritablement humà. En l'evangeli hem escoltat com Jesús s'afronta a la mort del seu amic Llätzer. Ho fa fent-se present, estant al costat de les qui ploren per la pèrdua del seu germà. Però ell no va entrar pas a la casa del dol, on era Maria, com tampoc no va donar el condol a Marta, sinó que li va assegurar que el seu germà ressuscitaria. Jesús no anà a Betània a compartir el dol, sinó a dur l'esperança al cor dels qui ploraven per la mort de Llätzer.

Això mateix és el que Jesús vol fer amb nosaltres. En la celebració de l'Eucaristia, que tantes vegades l'Isidre va servir com a diaca, Crist es fa present enmig nostre amb el seu amor, amb el seu servei de lliurar la vida per la humanitat sencera en la creu, per tal que en ell tots tinguem vida plena, alliberats del pecat i de la mort. Jesús comparteix la nostra pena en el traspàs del nostre germà, però sobretot ens vol obrir el cor a l'esperança que la mort no té la paraula definitiva, sinó que ell obre al nostre davant l'horitzó de la vida eterna. El Senyor vol posar dins nostre la fe en ell. *Jo soc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi no moriran mai més.* ¿Ho creus, això?, va dir a Marta, la germana de Llätzer. Sí, ell és la vida, ell és la resurrecció. Qui s'adhereix a ell, qui posa la confiança en ell, qui l'accepta com a Senyor no morirà mai més.

Estimats germans, l'Isidre era un home de fe ferma en Crist. Creure en Jesús no li treia res de la seva humanitat; al contrari, el feia ser, encara més, bon espòs, bon pare, bon avi, bon amic, bon ciutadà, bon treballador, bon servidor. Sí, bon servidor. Ell va escoltar la crida rebuda i per mitjà de l'Església es lliurà al servei de la comunitat cristiana. Hauria pogut dedicar el seu temps a altres coses, però va acceptar que el Senyor el fes presència

d'ell com a servidor dels homes; no solament acceptar servir, sinó fent-ho com un encàrrec, com un ministeri, per recordar-nos a tots que el servei és senyal distintiu de tot cristià. Ho va fer fidelment i lleialment, més enllà dels de la missió encarregada, més enllà de les seves forces. Servei a les parròquies encomanades, servei a la capella del Seminari, servei com a delegat episcopal, servei a la Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes de la nostra diòcesi i a tantes coses que teniu presents tots vosaltres, estimats germans. Feia aquest servei en el silenci, la discreció i l'oblit d'ell mateix, que són les característiques de l'autèntic servidor de Crist a favor dels germans.

Per això ens costa que ens hagi deixat. Voldríem continuar caminant amb ell, tenint-lo com a company de camí. Però des de la fe sabem que és el Senyor qui l'ha cridat per donar-li el premi dels qui han estat fidels servidors seus i dels germans. Ho creiem, però també necessitem que la nostra esperança s'avivi encara més en el nostre cor. No en tenim prou de pensar que ressuscitarà el darrer dia, Jesús vol donar-nos la certesa que ell ha estat cridat a la vida definitiva i plena. *¿No t'he dit que si creus veuràs la glòria de Déu?*, digué Jesús a Marta i ens ho diu a nosaltres. La fe en Jesús obre el camí de la novetat que solament Déu pot donar. És la força de l'amor diví que és més fort que la mort. Que la Vida (amb majúscula) venç fins i tot la mort, aquest és el missatge de Crist a Marta i a Maria, a nosaltres i a la humanitat sencera.

Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar, va dir Jesús, després de cridar: *Llàtzer, vine a fora!* El camí de Llàtzer duia al Pare, amb qui ell ara viu. Aquesta és també la certesa que neix de la nostra fe: el nostre estimat Mn. Isidre Costa és viu amb Déu, en l'eternitat. Des de l'esperança cristiana sabem que morir no significa deixar de viure per sempre. Com ens ha dit sant Pau en la lectura que hem escoltat, *tenim al cel un altre edifici, un temple que és obra de Déu, no fet de mà d'homes, etern*. Vers aquest edifici caminem per aquest món amb la fe en el cor, amb el desig de veure cara a cara a qui, en les incerteses i dificultats de la vida, hem maldat per seguir com a deixebles seus; a ell que va dir: *Jo soc el camí, la veritat i la vida*.

La Mare de Déu en la vida i en el ministeri diaconal del nostre germà Isidre Costa i Clos ha tingut un paper fonamental: la Mare de Déu de la Gleba, la Mare de Déu del Carme en aquesta parròquia i la Mare de Déu de Lurdes, al servei de l'Hospitalitat. A ella l'encomanem, perquè sigui per a ell Mare de Misericòrdia i l'acompanyi vers aquell que és la font de l'amor misericordiós a favor nostre. El cor traspassat de Jesús, la seva ferida gloriosa, és el lloc sempre present fins a la fi dels segles on la humanitat pot trobar l'amor més fort que el pecat i la mort. Que aquesta misericòrdia el purifiqui de les mancances que poguessin restar en el seu cor, a fi que pugui gaudir ja ara de la pàtria eterna del cel, on el somriure de santa Maria li assenyali que ja ha arribat al gaudi etern. Aquell que santa Bernadeta esperava i desitjava més que res, després d'haver-se trobat amb la Mare de Déu a la gruta de Massabielle: «Allà trobaré la meua Mare en tota l'esplendor de la seva glòria i, amb ella, gaudiré de la felicitat del mateix Jesús amb perfecta seguretat.» Que així sigui per al nostre germà, el diaca Isidre, i per a tots nosaltres. Amén.